

Dívka s copem

Jaroslav
Velinský

Případ
bezděčného
detektiva
Oty Finka

**Dívka
s copem**

Knihy Jaroslava Velinského
v nakladatelství MYSTERY PRESS

Ota Fink

Strašidlo minulosti
Velice dlouhé schody
Volání odnikud
Cesta pro vraha
Dívka s copem

Augustin Veliký & spol.

Spravedlivá pistole
Mys Mrtvého muže
Hra na smrt
Mrtvý z Olivetské hory
Krvavá fontána
Malý zelený slon
(v souboru **Případy Augustina Velikého & spol.**)

Připravujeme

Přibližné řešení
Zahrádka smrti
Tmavá Studnice

**Případ
bezděčného
detektiva
Oty Finka**

**Dívka
s copem**

**Jaroslav
Velinský**

**Mystery Press
2024**

Všechny osoby románu jsou vymyšlené a za jejich jednání autor neodpovídá. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jaroslav Velinský – heirs, 2005

Cover Illustration © Jaromír 99, 2024

Book Design © Veronika Kopečková, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-689-7 (pdf)

Dženy z T. O. Modravé stíny

1

Dobrej sluha, ale zlej pán, šeptá si holka s labutí šíjí, velkým poprsím a dlouhým tlustým zrzavým copem, kterej si nervózně přehazuje zpátky na záda, jak jí pořád přepadává dopředu, když pobíhá okolo. No fakt, dobrej sluha, ale... když pobíhá okolo čeho, ptáte se?

Není o co stát, dámy a pánové; už dávno není středověk, kdy se lidi na podobný představení chodili koukat jako dneska my do kindobindó, a proč bych to taky měl popisovat, když jsem u toho nebyl; radši si to vymyslete sami, až na to bude vhodná doba a flek, třeba v pravý poledne nad talířem gulášovky mezi partákama v závodní jídelně. Jenom ne o půlnoci v pustině, kde se k vám hlásej leda sůvy, netopýři a sem tam nějaký ten lišaj smrtihlav.

No pánčata, povídá si ta holka ve výše zmíněný neveselý pustině, nejsem já blbá, snad jsem přece jen měla... možná jsem neměla, ale co jsem mohla... stejně by to k ničemu nebylo. Přeběhne zleva doprava, na kraji lesa se opře o strom, chvíli stojí na jedný noze, a hned zase přes silnici do jetele, přitom ze všech možnejch stran sleduje tu strašidelnou věc, jak se nahýbá dopředu a k jedný straně, docela pomalu, jako by se teprv rozmejšlela, co zlýho jí udělá, až támhle na věži odbije dvanáctá. Věž, nejspíš jediná stavba široko

daleko, jako prst mrtvolý trčí z temnoty tam, kde se cesta dělí ve dvě; z fasády opadávaj štukový ornamenty a za slepým okýnkem až docela nahoře pod okrajem střechy by moh viset zvon z černý litiny; takovej zvon odbíjí pouze půlnoc, hodinu duchů. Třeba tam visí; ale spíš tam nějakej beztvarej přízrak číhá na osamělýho chodce, aby ho bacil koňským hnátem... Prokristapána, šeptá si ta holka s copem, velkejma prsama a labutí šíjí – a hned se zamyslí sama nad sebou: Proč vlastně říkám takový věci? Proč zrovna prokristapána, když na nic takovýho nevěřím? Jako by nějakej Kristus na tomhle moh něco změnit; to by napřed musel vrátit čas, vrátit ho až před ten moment, o kterým vlastně nic nevím, ó, já pitomá, ó, já lehkověrná... No pánčata, na tohle asi nikdy nezapomenu, nakonec můžu bejt ráda, že se to odehrává ve šťavnatým nehořlavým jetelišti, a ne na druhý straně – tam kdyby začalo hořet mezi suchejma spodníma větvema starejch smrků, teď už by les plápolal jak fakule...

Fakule, fakule, opakuje si holka s velkejma prsama, na který jako by si ještě nezvykla, proč se vlastně při zažihání slavnostního ohně na pionýrskéjch táborech říká tomu nasmolenýmu klacku fakule, když je to pochodeň? Skoro se usměje, však byla taky v Pionýru, jak by ne (odtamtud si přinesla to svoje no pánčata), musela, pokud se chtěla bez problémů dostat na uměleckou průmyslovku. Ne že by se tam bez toho nedostala, třeba klidně jo, měla na to a měla i jistou tlačenkou ze strany zasloužilýho dědečka, ale na členství a činnost v Pionýru a ČSM se přece jenom jistej zřetel bral; uchazečů o študie bylo habaděj, málokdo se hrnul mezi pracující, a u nich doma bylo navíc nemyslitelný, že by se jedinej potomek zpronevěřil rodinný tradici a stoup si někde za pult nebo šel nedejpánbu do výroby.

Jojo, i takový myšlenky se můžou honit hlavou mladý holce, když najednou stojí tváří v tvář hrůze, proti který nezmůže lautr nic, i kdyby stokrát chtěla – a ještě k tomu všemu si, jauvajs, vrazí do chodidla kdovíco, to kvůli těm pitomejm botám, v životě bych si

bejvala... a proč já jsem vlastně – no pánčata, hlavně bych už ale od-
tud měla vypadnout.

A tak se ještě jednou rozhlídne, zavadí pohledem o tu zlověstnou věc, od reálnýho světa už dočista odtrženou, pak dokulhá na kraj lesíka a po chvilce šmátrání v trávě tam sebere letní sandálky z lastexových zelených proužků s vysokánskejma podpatkama; nejsou to ty nejvhodnější boty na cestování pěšky po týhle místní komunikaci, ale jelikož už má toho škobrtání naboso dost, s trochou přemáhání se obuje a jde. Ještě se dvakrát třikrát ohlídne po tamtom, v zádech jí sedí neodbytný pocit, že se to za ní rozběhne a popadne ji to za cop nebo rovnou za krk, chvíli bojuje sama se sebou, aby nezačala vriskat, ale pak se cesta zatočí a všechno zmizí za lesíkem, jen mezi kmeny stromů prosvítá a pomalu hasne růžová záře.

2

Někdo by si mohl myslet, že není možný, abych měl takovou kliku (nebo snad pech) na události všeho druhu. Dovolte, abych vám oponoval, jak říká vzdělanec Letenský. Je to sice nepravděpodobný, ale možný to je. Já tu kliku (nebo spíš pech) prostě mám a nejde jen o takový události, jako když tuhle nějak koncem dubna přijel do Prahy Gagarin.

Přestože už delší dobu kromě běžného ROH v ničem nejsem a pověst mám, ani se neptejte, pad jsem do oka, nevím komu z nula jedničky, protože jsem se před Novým rokem zapojil v zájmu předsedkyně závodní skupiny Růženy Brandejsové, a přitom jsem jen tak bokem zmáknul pár menších hrdinství. To už je za mnou a nechce se mi o tom vykecávat; ale díky tomu jsem si vylepšil kádrový profil natolik, že mě poslali ještě s pár dalšíma prověřenejma řízkama z pražských fabrik ve zbrusu novějších vyžehlenějších montérkách na Václavák držet špalír tomu Gagarinovi, aby ho tam lidi samou bratrskou láskou neušlapali, a jedna hysterka v rudém šátku mě tam samozřejmě flákla pugétem šeríku přes oko – a to, jak jistě uznáte, lze sotva zařadit mezi události, byť všeho druhu.

Měsíc nato jsem zase musel s podobnou partou na letiště do Ruzyně vítat indonéskýho prezidenta; i když jsem mu nepodával chleba

a sůl jako ty dvě vzorný svazačky, byl jsem k němu natolik blízko, že jsem slyšel i to jeho slavný: „Call me brother Karno.“ Druhej den o tom psaly všechny noviny, ne že bych je všechny čet, ale jelikož to mnich Vaňas dával o svačině do placu, muselo to bejt i v Lidový demokracii. A teď si představte, dámy a pánové: v Rudásu pod velkým a tlustým titulkem *ŘÍKEJTE MI BRATŘE KARNO* byla Sukarnova fotka, jak se zdraví s prezidentem Novotným, taky tam byli předseda vlády Široký s ministrem zahraničí Davidem, v pozadí stál eroplán s nápisem *AEROFLOT* a v popředí já. Protože to vyblejskli teleobjektivem, nebyl jsem o nic menší než letadlo, a dokonce se zdálo, že patřím do tý party před ním, ačkoli ve skutečnosti jsem od nich byl dobřejch dvacet metrů daleko. Ve fabrice mě samozřejmě hned každej poznal, a i když jsem byl skoro zezadu a ještě neostrej, vystřihli si mě a vyvěsili na nástěnky po celý fabrice. Kdekdo si ze mě utahoval a svazácký vejboři už málem začali sbírat podpisy na protestní petici, proč prej zrovna ten Fink má bejt v novinách, když ho už před dvěma rokama vyrazili z ČSM (proč ho vyrazili, by mělo bejt známý i nadřizený složce na závodě nula jedna), a že prej to je sprostej podraz na vzorný členstvo, který chodí na brigády, pravidelně překračuje plán a plní socialistický závazky.

Zatrhla jim to Růžena, když jim na schůzi řekla, že jsem tam nebyl delegovanej za odměnu nebo podle toho, jestli jsem nebo nejsem členem ČSM, ale z úplně jinejch důvodů, a že by si měli uvědomit, jak by asi vedle soudruha Sukarna a ostatních soudruhů představitelů plnil podobnej zodpovědnej úkol no, kdo se hlásí, třeba támhle soudruh Kukačka...?

To se ví, vzápětí se mě lidi začali vyptávat, jakej úkol že jsem to tam plnil, a já se na to moh nanejvejš tajemně šklebit.

Když jsem se při nejbližší příležitosti zeptal Růženy, jak to vlastně myslela, chvíli něco koktala, a když najednou závodní rozhlas začal důležitě hlásat, že *souška* Brandejsová se má okamžitě

dostavit do *rádyjouzlu*, praštila imbusákem, kterým si akorát štelovala dorazy, ani nevypnula mašinu a lampu a horempádem zdrhla. Pak už jsem se radši neptal – chtě nechtě jsem si musel myslet, že jí ten závodní rozhlas přišel náramně vhod. Pokud ještě tu a tam někdo ze mě zkoušel tahat rozumy skrz ten můj zodpovědný úkol, svěřil jsem se mu, že trošku umím indonésky.

Když jsem k tomu všemu vyfás pochybnou funkci sčítacího komisaře a poslali mě na celostátní slezinu brigád socialistický práce ve Sjezdovým paláci, to už mi nikdo nezáviděl, jelikož to s sebou neneslo žádný uvolnění z práce, o nějakých momentkách v novinách ani nemluvě.

Já z toho teda taky žádný potěšení neměl; ale nakonec jsem moh bejt rád, že mě v půli dubna neposlali na Kubu, kam bych bejval, jak se znám, dorazil tak akorát mezi americkým náletem na Havanu a kontrarevolučním výsádkem v Zátoce sviní.

V jednašedesátým roce byly takovejch senzací pořád plný noviny, zatímco na havárky, rvačky, přepadení člena ZS v Chiraně a nějaký to vyloupený hodinářství na Národní třídě zbylo leda pár řádků v Černý kronice.

Jo, přátelé, takovej to byl rok, a to ještě nebyl konec srpna – teda v tý chvíli, kdy jsem si to všechno přemílal v hlavě, jak to většinou dělám, když si to štráduju na kole voňavou a vlahou noční krajinou.

3

Osadní sbor T. O. Yukon měl v sobotu odpoledne vyrazit na potlach do údolí Oranžovejch skal. Samozřejmě bych bejval radši jel s nima, teda ne že bych snad v tom jejich trampským souboru na něco hrál, ale protože moje kamarádka House s nima zpívá. Jenže zrovna tuhle sobotu jsem dělal odpolední a jako na potvoru jsem si ji neměl s kým prohodit. Měl jsem teda na vybranou; buď' proflákat neděli a jít k večeru Houseti naproti na nádraží, nebo za nima po šichtě vyrazit na kole; večer po desátý už tam nic nejelo, až prej zase někdy ráno, a na kole jsem tam mezi půlnocí a jednou moh bejt. Na takovým potlachu se stejně většinou hraje a zpívá až do rána, a koho to začne zmáhat, zdřímne si u ohně, potom si na chvilku skočí do řeky a klidánko může pokračovat.

Podle popisu šerifa Džimáka stačilo najít železniční stanici Hladov zastávka na břehu řeky. Což bylo snadný pro pasažéra ČSD, protože tam vedou koleje; těžší to bylo pro cyklistu, jelikož všechny silnice, kterejch je tam habaděj, jsou vesměs daleko od říčního kaňonu, sledujou dočista jiný vrstevnice, a navíc oproti zakroucený řece vedou rovně. Nebylo to zdaleka tak jednoduchý, jak si to představoval Džimák, kterej jako správnej tramp zásadně cestoval vlakem a celá jukónská kapela samozřejmě s ním. Trampové pro to maj svý

důvody; i kdyby totiž byl vlak natřískanej až po střechu, vždycky se v něm dá hrát na kytaru a zpívat, zatímco v autobusu to nejde ani v prázdným. Šoféra to znervózňuje, padoury obtěžuje a kytarou to prej cloumá. Proč to s ní necloumá i ve vlaku, nemám šajna; budu se na to muset zeptat Mrožáka – eventuálně se můžu zeptat Johnnyho Sahary, jestli to cloumá i banjem.

V tuhle chvíli jsem jel po nějaký ztracený ouzký silniče s černým lesem po pravici, a jelikož se mi začalo zdát, že už chvíli vlastně nevím, kam jedu, zastavil jsem, zhas reflektor (mám ho na baterky, abych si neničil pláště dynamkem), vytasil jsem z pinglíku na nosiči turistickou mapu Středočeskýho kraje a obyčejnou baterku, načež jsem snadno a rychle zjistil, že mapa je mi bez kompasu platná jak oběšenci nohy. Orientace podle mechu na stromech, létech na pařezech a podobně nefunguje od té doby, co jsme zrušili Junáka; astronomii jsme sice nezrušili, ale obloha se začala zatahovat, už když jsem v deset vypad z odpolední ve strašnický fabrice, a teď, kdy dle mejch obstarožních poběd je za deset minut půlnoc, není vidět jedinou hvězdičku a zhoršení počasí je na spadnutí.

Stál jsem na té beznadějný silniče takhle na štorc a rozhlížel se na všechny strany, jako bych čekal na nějaký spásný světýlko, ale kromě plápolavý záře od vzdálenýho ohně někde v tom směru, kam cesta vedla, jsem neviděl nic. Samozřejmě mě napadlo, že by to moh bejt zrovna ten oheň, kterej hledám, ale když jsem odhad vzdálenost a srovnal ji s intenzitou, zdálo se mi, že na trampskej ohníc je to trochu velký. Vypadalo to spíš, jako když svazarmovci pálej čarodějnice na dvou kubíkách vyschlýho řeziva za pomoci kanystru s benzínem – ne že by zrovna byl čas na pálení čarodějnic.

Kapánek choromyslně jsem se jen tak sám pro sebe zasmál, načež jsem zjistil, že ten zatracenej oheň vidím všude, kam upřu svůj pitomej oslněnej zrak, včetně té rozložený mapy, a že mi nezbejvá než chvíli postát se zavřenejma očima.

Tak jsem teda zhas baterku, zavřel oči, stál a sladce snil o tom, jak dorazím do údolí Oranžovejch skal, holka House mi na uvítanou dá tááákovouhle pusku a uvaří ešus kafe a kamarádi oceněj, jak mi dobře popsali cestu, že jsem to potmě našel, když mi do uší dolehlo typický vrzání a skřípění pravěkýho venkovskýho bicyklu. Otevřel jsem oči a uviděl, jak se na pozadí oblohy zrůžovělý září neviditelnýho ohně vynořilo skomíravý světýlko a černej potácivej obrys, a jelikož jsem stál ve tmě, drandil si to rovnou na mě. Baterku jsem měl ještě pořád v ruce, tak jsem ji honem rozsvítil a zahlídl ženskou v něčem žlutým. „Ježíšku...“, vzdychla a jednou nohou udělala hop, hop, hop... Snad byla zvyklá spíš na koloběžku. Světýlko zhaslo a zadní kolo zablokovaný torpédem se šmejklo prachem, jako když kartáčujete rejžákem našponovanou koženou zástěru.

Byla to odvážná cestovatelka. Stejně jako jsem já poznal ženskou, musela ona poznat chlapa; přesto nedupla do pedálů a neujela, ale rozhodla se mi vynadat.

Stála proti mně, jak sklouzla ze sedla dámskýho kola, jednu nohu na pedálu, druhou na zemi. Přejel jsem po ní světlem baterky, jen tak jako docela neúmyslně; stih jsem zahlídnout něco jako žlutou sukni, nebo snad šaty s volánem těsně pod kolena, ale teď spíš nad ně, kolem oblejch stehů řádně utažený, jak jí vzadu podobek zůstal chycenej na sedle. Nahoře měla něco jako pletenou vestu na knoflíky a obutá byla naboso do mokasínů. Její bicykl byl historickej dámskej model na červenejch balónech, s táhlovou přední brzdou, bez rámu a se síťkovým chráničem sukni na zadním kole.

„Vy tu stojíte tak pitomě –“

„Svítil vám to jako za dušičky,“ povídám. „Neobáváte se, že přehlídnete Macochu?“

„Co je vám po tom?“ Měla dost sebevědomej, trošku chraplavej a možná i trošku přisprostlej hlas. „Co kdybyste radši s tou svojí hajtrou uhnul, váženě pane –?“

„Bandita Rómeo,“ já na to. „Od slunka východu k rudému západu střílím a chechtám se jen. Slečno, není to hajtra, ale turistickéj favorit de luxe.“

„Zato vy byste podle těch svejch keců moh bejt doktor Pixa,“ odsekla. „Nepotkal jste náhodou někoho?“

Možná by bejvala byla vlídnější, kdyby viděla můj neodolatelnej úsměv a nápadnou podobu s Gérardem Philipem. „Je mi líto,“ řekl jsem. „Kromě vás jsem už hezkejch pár kiláků nepotkal ani nohu. Nemohla byste mi říct, kam jedu? Nikdy jsem tu nebyl, asi jsem někde blbě zahnul.“

„Každej chlap jednou blbě zahne.“

„Nejste vy doktorka Pixová?“ já na to. „Jestli mi neporadíte, východ slunce mě zastihne na Plzeňsku.“

„Jste srandovní. A kam že teda jedete?“

Tak jsem se dal do vysvětlování, že za kamarádama do údolí Oranžovejch skal; šlapu si, ani nevím jak, zamyslím se, a přitom jsem asi někde sjel ze silnice na tuhle polní cestu. Mám sice mapu, ale ta je mi nanic, když nemám ani potuchy, kde jsem. Akorát mě napadlo, jestli ten oheň támhle, odkud přijela, náhodou není zrovna ten, co hledám.

Že prej tu žádný údolí s takhle pitomým názvem nikde není a že okolo žádnýho ohně nejela. Povídám, že myslím támhleten, a aby bylo jasný, že mi ho nezapře, ukázal jsem paprskem baterky, přičemž jsem si stačil doplnit, že mám tu čest s typickou představitelkou průmyslově zemědělský populace Středočeskýho kraje a okolí v podobě baculatý a naondulovaný blondýny tak něco přes dvacet s pršákem, vytrhaným a znova odvážně nakresleným obočím nad modrejma očima, jakejm se říká postelový, a s oranžově přemalovanou pusou. Já tyhle týpky nemusím, ale dělnickej kádruům středního věku se většinou líběj a úřednictvo taky nepohrdne.

„Nešermujte kruci furt tou svojí pitomou baterkou, jo?“ vyjela na mě. „Musíte mi sakra porád svítit do očí, helejte?!“ Ohlídla se,

kam jsem ukázal, a jako by v duchu dvě tři vteřiny odhadovala vzdálenost. „Tak daleko jsem zaručeně nebyla... to bude z rozcestí doprava, jako na Tisnice.“

„Jak daleko je k tomu rozcestí?“

„Asi kilák.“

„Z toho rozcestí doprava je to na Tisnice – a vy jste byla vlevo?“

„Jo. Tak já jedu. Moh byste uhnout?!“

„A co je teda tam vlevo?“

„Nic. Byla jsem tam na taneční zábavě, no.“

Popad jsem favouše za rám a srovnal ho k pankejtů. Podle mého názoru sice mohla projet i tak, ale když jí tolik záleželo na těch dvou metrech... Chtěla se rozjet, ale protože si stála na torpédu, jenom chabě zašoupala zadním kolem v prachu.

„Vyměňte si nohu,“ poradil jsem jí.

„Na blbý fór nejsem zvědavá.“

„To není fór. Tou levou si stojíte na brzdě.“

„No jó, porád. Dyť vím.“

Dala levou nohu na zem, pravou zvedla na pedál, odstrčila se, zase třikrát poskočila, vyhoupla se do sedla, chvíli se strefovala druhou nohou na šlapku a kymácivě pokračovala v cestě někam do svého jinýho času a jinýho prostoru, kam jsem já (zaplatpánbu) nepatřil. Jak jsem teď za ní koukal se světlem za záda, zahlídl jsem něco jako kufřík přivázaný na nosiči. Nejspíš si v něm vezla taneční střevíce, kabelku a třeba přšiplášť nebo paraple. Nedalo mi to a posvítil jsem si baterkou; zdálo se mi, že je to kufřík, ve kterým by moh být i složený klárinet, a proč by ne, povídám si – když jede z tancovačky. Třeba je to členka dámský kapely místního JZD.

„Zhasni to, blbečku,“ zaslech jsem z dálky.

Tmavej plochej kufřík zmizel, ale světlá skvrna její letní sukně, každou vteřinu menší a menší, se na pozadí tmy ještě chvíli třeptala jako mol.

Zadržet jsem ji samozřejmě nemoh a potřebný informace z ní vytlout taky ne. Za prvý o údolí Oranžovejch skal neměla šajna – aspoň to tvrdila – a za druhý, i kdyby bejvala šajna měla, věděla od maminky, že se nemá bavit s neznámejma pánami, kór o půlnoci.

Tak jsem si znova posvítil na mapu, otočil ji na rejstřík a hledal Tisnice. Zjistil jsem, že se nalézaj lautr jinde a taky o něco dál, než jsem na základě konzultace s místní klárinetistkou čekal, mapu jsem párkrát lajdácky přeložil, nacpal si ji za bundu a rozjel se k tý vzdálený růžový záři.

Po pár minutách šlapání jsem na neoznačeným rozcestí odbočil doprava, kde podle informací klárinetistky měly bejt Tisnice, ale podle mapy tam nebyly; začalo se mi zdát, že už jsem zase zahnul někam, kam jsem neměl, když se kolo rozdrncalo po šutrákách a výmolech a plápolavá záře, která mě vedla, jako kdyby pohasínala. Cesta začala klesat do jakýhosi dolíku, po pravý ruce jsem měl kus lesa a vlevo něco jako vojtěšku, jetel, prostě takovou nějakou jedlou travu; pak se mi najednou v poskakujícím paprsku reflektoru něco mihlo – a koukám, že vlevo vedle cesty stojí po kolena v jeteli holka v divným přepásaným hacafraku. Oči si před světlem zakrývá předloktím a má nápadně velký prsa, po kterejch se jí vine něco jako anakonda.

4

O půlnoci musí mít cyklista i pěšák pádnej důvod vyskytovat se na podobně osamělý a zdánlivě nikam nevedoucí cestě. Já ho měl, byť pochybněj, a zrovna tak ho měla ta blondýna před chvílí, ať už to byla klárinetistka dámský kapely, nebo byla na tancovače jen tak. Zato tahle slečna vypadala, že ji tady vysadili v narkóze – až se probere, ať si poradí, jak umí; a jelikož se mi nějak nezdálo, že by si poradit opravdu uměla, nemoh jsem ji jen tak minout a nanejvýš zamumlat dobrou večír nebo pozdrav pánbu.

Zabrzdl jsem, zastavil a šťouchnul prstem do reflektoru, aby svůj indiskrétní paprsek upřel na přední kolo. „Ahoj,“ řekl jsem. „Je vám něco?“ A když jsem se odpovědi nedočkal, upřesnil jsem to: „Nejste třeba nějak to – zraněná?!“

Zavrtěla hlavou, ale z jetele nevylezla, i když na cestě bylo místa dost.

V růžový záři, která pohasínala v dáli za obzorem, a ve světle odkloněného reflektoru jsem toho moc neviděl, spíš tušil, ale přinejmenším jsem se ujistil, že si nechová na prsou anakundu. Byl to tlustej, dlouhej a tmavě zrzavej cop.

„Takže se vám nic nestalo?“

„Proč by se mi mělo něco stát?!“

Měla klukovské hlas a dost těžko definovatelný věk. Mohla to být žena, dorostenka, ale klidně taky jenom starší žákyně, vpředu předčasně vyvinutá, jak ty poválečné děti cpaný smetánkem bejvaj. Jinak se mi zdála dost hubená, aspoň ramínka měla jako housličky – jak říkala moje babička.

„No já nevím,“ povídám, „támhle někde něco hoří, tak jsem si myslel, jestli třeba –“

„Kdepak, to ne,“ vyhrkla. „Nic tam nehoří.“

„A co je to teda támhle za váma? Hned za tím kopečkem? Může to být dost blízko.“

Neohlídla se a vydala zvláštní zvuk. Pokud to mělo být tichý zasmání, nepovedlo se.

„Vy to tady asi neznáte?“ řekla.

„Ne,“ já na to. „Nikdy jsem tudy nejel.“

„To jsou Pražáci, opejkaj si tam buřty.“

„Pražáci... myslíte jako – trampové?“

„Ale ne... jedni takoví. On je řiditel Masnýho průmyslu, maj tady vilu a takhle na sobotu si sem občas pozvou všelijaký známý... Seděj na zahradě.“

„Podle toho, jak daleko je to vidět, by si mohli opejkat rovnou celý salámy,“ řekl jsem. „No jo, konečně proč ne, když jsou od toho Masnýho průmyslu. Vy jste si tam taky opejkala?“

„No jasně.“

„Asi se s nima dobře znáte, ne?“

„No pánčata – jasně že jo. Proč bych se s nima neměla znát? Jsou to skoro příbuzný.“

„Kdybyste se s nima dobře neznala, těžko byste si k nim chodila opejkat buřty takhle oháknutá.“

mlčela a blblá s copem, nejspíš nevědomky. Jak stála po kolena v jeteli, v tý přízračný záři zezadu mi připomněla krotitelku hadů

z jistýho obrázku; jednou nám ho ve fabrice ukazoval Kasal, kterej má grafickou školu, a říkal, že ho před první válkou namaloval nějakej francouzskej financ.

V nepřímým světle sklopenýho reflektoru mi došlo, že ten divnej hacafрак, co má dáma na sobě, je obyčejnej koupelnovej župan přepásanej šňůrou; nahoře se neslušně rozevíral a zdálo se, že pod ním toho o moc víc nebude.

„Nebo takhle neoháknutá,“ dodal jsem. „*Le pardon*; i kdybyste pod tím županem byla nahá, je mi do toho kulový a jako bych tu nebyl.“

Něco podobnýho popřela tak rázně, že se jí přitom rozvázala šňůra kolem pasu uvázaná na kličku; župan se rozevřel dokořán a šňůra sklouzla do jetele, kde se okamžitě odplížila do myší díry.

„Fakt se vám moc omlouvám,“ rozmazával jsem to s taktem sobě vlastním, zatímco holka klesla na bobek a šmátrala kolem sebe v jeteli, „nechtěl jsem se vás dotknout, ostatně by to byla naprosto vaše věc, i kdybyste fakt chodila k sousedům na buřty jen v županu – ledaže by to taky byla věc určitýho mladýho uzenáře.“

„No pánčata,“ řekla a hlas jí přeskočil, „proč vás to vlastně zajímá? A to – kdo vůbec jste?“

Musím říct, že nebyla jen v županu, ale to, co měla pod ním, bylo tak zatraceně průhledný, že se jí skrz to tmavě rýsovaly bradavky vztyčený nočním chladem. Jestli k těm masňákům chodila na buřty bez podprsenky, museli to opravdu bejt přinejmenším její příbuzný. A ještě k tomu byla pěkný numero, jak si tu tak přede mnou klídlo dřepěla na bobku, předváděla mi poprsí a předstírala, že hledá šňůru v jeteli.

Jen jsem na to pomyslel, našla ji a střelhlbitě se znova opásala.

„Nic ve zlým,“ řekl jsem. „Myslel jsem si, že vám třeba pomůžu, když jsem vás zahlíd zapíchlou v krmný směsce. Jsem nějakej Ota Fink z Prahy.“

„Já jsem Viola Těšínská,“ řekla. A když já na to, že mě těší, dodala: „Viola Těšínská byla manželka krále Václava Třetího.“

„Aha,“ řekl jsem. „Chotě vám oddělali v Olomouci, ale už je to nějaký pátek. Na to, že pocházíte z Těšínska, máte češtinu docela slušně zmáknutou. Ale stejně nechápu, proč strašíte tady a ne tam.“

„Když já se tak ale opravdu jmenuju,“ řekla a jaksi bolestně přeshlápala z nohy na nohu. „Těšínská jsem po tátovi a Violu si prosadil dědeček. Pro něj to byla legrace, nemyslel na to, že to budu muset celej život pořád někde někomu vysvětlovat. Kdybyste prominul – zuju si boty, jo? Už to v nich nemůžu vydržet... a taky musím domů.“

„Domů? A to je – kde?“

„Támhle kousek.“

„Víte, čemu bych uvěřil spíš? Že jste duch Violy Těšínský. Nevím tu nikde žádný barák *támhle kousek*.“

Přiklopýtala ke mně a podržela se řídítek; jak se přitom skláněla dolů k botám, zase mi nabídla celou řadu rozmanitých výhledů na to bouřně rozhoupaný panoráma. Přitom mi překotně vysvětlovala, že babička s dědečkem choděj spát se slepicema; vila stojí na druhý straně jeteliště, támhle, jak prosvítá to světýlko veřejného osvětlení, jenomže vila je obrostlá popínavkama, takže stejně není vidět, když se nesvítí v oknech... a že je tu, jauvajs, na prázdninách. Dnes ji pozval Pepa, teda mladej od těch řiditelů Masného průmyslu, ani ne na buřty, spíš na koupání, maj na zahradě velkej bazén; z baráku musela zdrhnout, dědeček je náramně konzervativní, ale ona by tam sama taky nešla, kvůli Pepovi, pfff! Akorát že holt ráda plave a okolo není ani jedinej mrňavej pitomej rybník... U sebe v pokoji si oblíkla plavky, a jak padala z baráku, bála se rozsvítit, aby někoho nevzbudila, potmě popadla koupací plášť a první boty, co našla... jauvajs, takovej špičatej šutr, jako naschvál – a pak se najednou zastavila a řekla: „No nejsem blbá, že vám to všechno vypravuju? Vám to přece může být jedno.“

Přinejmenším ten mladej od Masnýho průmyslu se mi moc nezamlouval, protože k ní nějak nepasoval, ale to zas mohlo bejt jedno jí. Tak jsem to nechal bejt.

„První boty, co jste našla...?“ řekl jsem a hmátnul po páskovým letním střevíčku, jak se s ním v ruce opřela o řídítka kola, když si zouvala druhej. „Zrovna ty se na tuhle cestu hodily nejmní. Spíš jste si na to měla about tenisky.“

„No jo... asi jsem to fakt nedomyslela.“ Zasmála se. „Aspoň z toho můžete usoudit, že tam nechodím často. No – vlastně jsem tam byla prvně. Myslela jsem si taky, že je to blíž.“

„Dejte mi ty botičky, strčím si je do kapes. Svezu vás domů na rámu, jestli se nemusí přes jetel.“

„No pánčata... vždyť můžu jít bosa.“

„Fakt si myslíte, že můžete?“

Neřekla ani jo, ani ne, jen si nártem levý nohy přejela po lejtku pravý a hned nato udělala to samý obráceně.

„Určitě si nemyslíte, že by to mohlo bejt zrovna fajn,“ řekl jsem. „Taky nejste žádná bosorka. Vám to vadí, vézt se na rámu?“

Zavrtěla hlavou, ale asi jí to přece jenom trochu vadilo. Favorit moc dlouhej rám nemá, a když si na něj naložíte dospělou ženskou, máte jí plný ruce. A pokud na sobě má jenom koupací plášť přes něco naprosto zanedbatelnýho a ještě k tomu třeba není zvyklá na mužný objetí, přivede ji to do rozpaků.

Ostatně toho chlapa taky; na mou duši, měl jsem co dělat, abych to uřídil.

5

Kousek jsme se vrátili a odbočili po ještě užší cestě, který jsem si předtím vůbec nevšiml. S tím nákladem na rámu jsem byl rád, že je tady takřka všude rovina, taky tu bylo na všechny strany vidět až na obzor, a pokud odněkud nebylo, tak jen proto, že zacláněly dvoumetrový kopřivy, háječky, remízky a tu a tam špalíry nebetyčnejch topolů. V takový krajině je náramný chodit na rande, schováte se tu o moc líp než v kdovíjaký divočině – stačí zalízt do prostředka řepnýho lánů a šmíráci to k vám maj ze všech stran od tří do desíti kilometrů. Bez dalekohledu nerozeznaj, ani z který strany máte hlavu. A v noci se nad váma rozklene nebe, jaký v hornatým terénu nikdy neuvidíte, je plný hvězd až těsně nad obzor – teda pokud není zamračíno... Inu, jak už jsem podotkl výše, při noční jízdě na kole mám těžký sklony k meditování; a když mám přitom na rámu posazený nepřiliš oděný děvče, je jasný, kterým směrem se můj meditace ubíraj.

Zeptal jsem se, jestli ji ten rám netlačí; neodpověděla, jenom se tiše zasmála.

Třeba taky meditovala a já ji vyrušil.

Moje vědomí si všímalo, že to děvče není tak hubený, jak se mi v tý plandavý nádheře zdálo. Že má vedle vyvinutýho poprsí

i vyvinutý pozadí, do kterýho chtě nechtě š'touchám kolenama, takže vzhledem k outlejším ramínkům spíš než ty housličky mé babičky připomíná loutnu. S jejím zrzavým copem a labutí šíjí by to všechno dohromady mohlo nadělat pořádnou paseku mezi místními mládencema – včetně toho mladýho od masnýho řiditele.

Podvědomí mi zatím běželo jako dobře namazaný soukolí a vnukalo otázky cop necop, šíje nešíje. „Koukejte, dámo,“ povídám, „nevěšela jste mi náhodou na nos bulíky? Jestli jste na sobě měla plavky, když jste šla za tím Pepou –“

„Nešla jsem za Pepou.“

„No dobře, tak jste si šla zaplavat.“

„A co?“

„Kde jste ty plavky nechala?“

Zasmála se. „No víte, ty plavky vlastně... když jsem se po plavání převlíkla, pověšila jsem je na šňůru za barákem... a nechala je tam. Byly mokré.“

„Že si pro ně přijdete zejtra?“

„No jasně.“

„To jste se z plavek převlíkla do noční košile?“

„To není noční košile... teda – vlastně je, ale já si ji vzala pod ten župan, ono je to froté dost hrubý... Víte, není to příjemný tam... myslím jako na těch – no, tady vpředu.“ Chvilku mlčela a pak dodala: „No pánčata! O tom bych se s váma ještě před chvílí vůbec nebavila.“

„Proč ne?“

„Copak jsem věděla, co jste zač?“

„Aha. A teď to víte?“

Zase chvíli mlčela a pak řekla: „Dejme tomu, že teď už jsme si přece jenom blíž.“

Přišlo mi to jako dvojsmysl a radši jsem to pominul. „Už tam budem?“ zeptal jsem se. „Tak se mi zdá, že na mě spadla kapka.“

„Už jsme tam.“

Vedle cesty, naproti černému dřevěnému sloupu s jedinou slabou žárovkou pod plechovým stínidlem, vyvstal ze tmy železný plot. Byly za ním stromy a za nimi dům černější než tma okolo; jenom na listí stromů a nějakýho psiho vína na omítce přeskakovaly nažloutlý prasátka.

Jak jsem zmáčknul pravej bowden, brzdový gumičky vzadu kvičivě zaprotestovaly. Sedmdesát kilo a nějakých sto třicet je přece jenom rozdíl. Vytáh jsem nohu z klipsny, opřel ji o zem a pustil řídítka. „Jaujau,“ řekla Viola a seskočila. „Jau. Ono snad začne pršet... prosím vás, tiše, ať se nevzbuděj. A zhasněte, jo?“

Vypnul jsem reflektor a podal jí ty nanicovatý střevíčky. Vzala si je, ale neobula, jako by zrovna myslela na něco jinýho. „Jo – a to...,“ zašeptala, „kdyby náhodou, nebo něco... nechte si to pro sebe, jo?“

„Co? Že jste byla – tam?“

„Jo. Kvůli našim. Táta by dědu obvinil, že tu na mě nedávaj pozor a nechaj mě, abych se toulala po nocích. Děda má vysokej tlak, táta je zas cholerik, hned by byli v sobě... Já je mám ráda oba. Taký maminku, to se ví. A ta je z nich obou často na nervy.“

„Prosím vás – kolik vám vlastně je?“

„No pánčata... asi jako vám. Dvacet.“

„To bych do vás neřek. Ale vy do mě těch těch devětadvacet taky ne, tak jsme si kvit. No dobře; pokud nikdo neví, že jste byla z baráku, když vás prasečkáři neshoděj a jestli vás na cestě nikdo neviděl...“

„Kdo by mě tam moh vidět, prosím vás.“

„Co já vím? Ledaskdo. Asi kilometr před rozcestím jsem například potkal nějakou ženskou na kole. Povídala, že jede z tancovačky.“

„Z tancovačky...?!“

„Na rozcestí přijela tou druhou silnicí. Kde tam mohla bejt taneční zábava, nevíte?“

„Já to tu moc neznám. Radši půjdu, jo? Než se v baráku někdo vzbudí. Jestli teda budete tak hodnej –“

„Nemusím bejt. Dostal jsem se sem náhodou a už se sem těžko někdy vrátím.“

„Fakt? Tak to... děkuju.“

Nesměle se přitom dotkla mý ruky na řídítkách, hned ale ucukla, jako by se bála, že ji popadnu a kdovíco, a já si najednou uvědomil, že k něčemu podobnému nemám daleko. No tak hele, povídám si, udělej rovinku a koukej vypadnout, kamaráde.

Udělej rovinku, před časem se to začalo říkat na soustružně, ani nevím, kdo s tím přišel, možná Fanda Kelner; dalo se to použít všude, kde bylo zapotřebí něco srovnat, mezi lidma, nebo to mohl použít každej sám pro sebe...

Aby to bylo zase normální.

Začalo ševelivě mžít.

„Máte to daleko? V tom dešti –“

„To je dobrý... ahoj Fialko.“

Při sjezdu jetelištěm mě těšilo, že ty časy, kdy jsem z kola odmontovával kdeco včetně blatníků, jsou dávno za mnou, jinak bych teď všechno blátíčko, co se dělá na pěšině, měl na zádech. Mrhnutí se pomalu, ale jistě měnilo ve slejvák jako v hromadnejch sprchách na kladenským Gottwaldu, kde jsem jednou byl na brigádě...

U silničky jsem zaváhal; kdybych tady zahrnul doleva, moh bych se u řiditele Masnýho průmyslu zeptat na údolí Oranžovejch skal, nebo tam aspoň přečkat to nejhorší; jenže oheň jistě v dešti uhasnul, opejkači se rozprchli, řiditel zalez ke krbu s Pepou, o nějakých trampech nemá šajna a po cyklistech střílí z jateční pistole, i když se odvolávají na manželku Václava III.

Zahrnul jsem doprava, dojel k rozcestí a deštěm uháněl zpátky k silnici, kterou jsem přijel od Prahy; když jsem k ní dorazil, najednou mi kmitla hlavou básnička, kterou jsme se učili v první třídě:

*Cestička k domovu známě se vine,
hezčí je, krásnější, než všechny jiné...*

Usoudil jsem, že nastala doba dešťů, ostatně i rádio to včera hlásilo, a jakej mělo smysl v tom liduprázdným zmoklým světě hledat cestu do Hladova zastávky, když bych se tam stejně neměl koho zeptat, kde najdu údolí Oranžovejch skal?

6

„Já teda nevím,“ broukala máma u sporáku, „to je teda zábava, Libuško... jako cikáni.“ Vršila nám přitom na talíře svý speciální sekaný bifteky. O skutečný bifteky vlastně nejde, ty jsem nikdy ani neochutnal, spíš o malý dušený karbanátky z hovězího masa; máma do nich nedává housku máčenou v mlíku, jen kostičky špeku, cibuli a vajíčko. I když se podávaj v obyčejný hnědý omáče z cibule, jíšky, soli a pepře, je to jídlo přímo olympský.

„Ále, jakýpak copak,“ ozval se táta ze svý pojízdný židle, „zahradnice je zvyklá. A v neděli je lepší vypadnout do přírody než lajdat po hospodách a biografech.“

„Ještě že tam byl pan Džimák,“ pokračovala máma. „Jen se koukněte, jak venku leje. Co byste tam teď dělali? Někde v lese, u řeky...?“

„Tam je pořád co dělat,“ řekla House. „Jéžiš... tolika brambor ne, paní Finková.“

„Jen se pořádně najež. Co jsi asi tak od včerejška jedla, Libuš? A vůbec by ti neuškodilo pár kilo navíc.“

„Hlavně že se takhle líbí Otovi,“ na to táta. „Co do ní furt rejpeš? Už je snad dost stará, aby věděla, kolik toho má sníst; já neříkám, že

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dívka s copem***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.